

на работа, кой да е сегналъ, кой, кой... Я слушай, даскале, не съмъ видѣлъ, ама сѣ да се попритисне Мичо на Димана нѣма да е зле. Той се навърташе вчера тъдява.

Извади учителътъ една нова картина отъ дневника си и закри съ нея бѣлия правоъгълникъ. Трепнаха радостно децата, като видѣха на нея Левски въ революционна форма. А учителътъ излезе, побави се малко и току доведе Мичо Димановъ.

— Баща ти кжде е, бе Мичо? — подхвана го той съ единъ благъ гласъ.

— Оратъ на чичови.

— А майка ти?

— Мама си е дома. Готви спанакъ.

— Аа, спанакъ? Ти обичашъ ли спанакъ?

— Обичамъ.

— Е, какъ го обичашъ — на чорба или яхния?

— И на чорба и яхния — позасмѣ се Мичо и очитѣ му поомекнаха.

— Така, — каза усмихнатъ учителътъ и го поведе, като свое дете изъ стаята, — ха сега да поразгледаме нашата стая. Да видишъ, какви хубави картинки имаме. Ти влизалъ ли си въ нашата стая?

Момченцето дигна глава, погледна смутено учителя и нищо не каза.

— Гледай сега, — посочи му учителътъ украсенитѣ стени. — Ха отъ тука да почнемъ. Тая картина харесва ли ти?.. Лъвъ, вижъ го какъ страшно е зиналъ.

Зина и Мичо страшно.

— А това пъкъ е зимна картина. Деца като тебе се пързаятъ. Виждашъ ли го тоя, какъ е заоралъ въ снѣга, а шейната му отхвъркнала на парчетия.

Мичо се засмѣ и жълтитѣ му зъби се показаха.

— Тукъ пъкъ — дръпна го учителътъ напредъ — имаме орачъ. Вие какво запрѣгате?

— Крави.

— Ето, и тоя орачъ е впрѣгналъ крави, като вашитѣ, и бо-со момче му води, видишъ ли?

— Виждамъ. Така и азъ водя на тате.

— Стой сега. Гледай сега тука, ама хубаво гледай да видимъ